

Sygn. akt V CSK 82/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku R. W.  
przy uczestnictwie [...] G. [...] S.A. w W.  
o ustanowienie służebności przesyłu,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 września 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy  
od postanowienia Sądu Okręgowego w J.  
z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w J. oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w J. z dnia 6 czerwca 2013 r., którym oddalony został wniosek o ustanowienie służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej jego własność.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca powołał podstawę przewidzianą w art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania przyczynę objętą art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością wyjaśnienia, czy decyzja administracyjna o zatwierdzeniu planu realizacyjnego usytuowania obiektów budowlanych, może stanowić dowód na to, kiedy gazociąg faktycznie został wybudowany oraz użytkowany przez przedsiębiorstwo przesyłowe bądź jego poprzedników prawnych, a w konsekwencji, czy może stanowić dowód pozwalający na ustalenie daty początkowej biegu terminu zasiedzenia służebności przesyłowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, skierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminację orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością postępowania, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przesądu, ustanowionego w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem okoliczności przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 do 4 k.p.c. Nie podlegają natomiast badaniu podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Założenie wymagania objętego art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. będzie spełnione, jeżeli zostaną

przedstawione w skardze kasacyjnej i uzasadnione przesłanki o charakterze publicznoprawnym, stanowiące podstawę wstępnej, merytorycznej oceny przyczyn określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązane go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżącego zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas problemu. W ich argumentacji nie można dopatrzeć się przekonujących racji, które skłaniałyby do uznania, że rzeczywiście chodzi o istotne zagadnienie prawne we wskazanym rozumieniu. Nie został przywołany przepis prawa, z którego wykładnią i zastosowaniem połączone zostały wątpliwości skarżącego. Poruszona problematyka dotyczy sfery ustaleń faktycznych, które należą do sądu merytorycznie rozpoznającego sprawę, uwzględniającego wszystkie okoliczności przytoczone przez uczestników, którymi Sąd Najwyższy jest związany, stosownie do art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach

postępowania kasacyjnego wynika z zasady objętej art. 520 § 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

[aw]